

Arrest

nr. 111 526 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERCQ loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Hazara, en geboren te zijn in Kampirak, District Dushi, Provincie Baghlan. Sinds 1381 (2002-2003 volgens de Gregoriaanse kalender) verbleef u in Mazar-i-Sharif, in de provincie Balkh. U ging tot de achtste graad naar school. U bent gehuwd met Guldana en samen hebben jullie drie zonen en een dochter. Uw echtgenote verblijft momenteel met uw kinderen in Afghanistan.

Uw eerste problemen in Afghanistan startten toen de Taliban in 1377 (1998-1999 volgens de Gregoriaanse kalender) in het Noorden van Afghanistan de macht nam. Omdat u jarenlang gediend had als lijfwacht bij Sayed Jafar Naderi werd u door hen geviseerd. Om hen te ontlopen dook u tot 1380 (2001-2002 volgens de Gregoriaanse kalender) onder in de bergen van Kahre Sheran. Na de val

van de Taliban in 1380 verplichtte Sayed Jafar Naderi u opnieuw voor hem te werken. Omdat u al enkele maanden later er de brui aan gaf, bedreigde hij u. Naar aanleiding van uw werk voor Naderi hadden de gebroeders Rasool en Mustafa zich uw huis in Puli Khumri toegeëigend.

Nadat u enkele jaren als dagloner in Mazar-i-Sharif werkte, begon u op 1 februari 2004 te werken als bewaker voor de Engelse bewakingsfirma Saladin Security. U klom als snel op tot opleider en manager van andere bewakers. Tijdens uw werkzaamheden had u twee werknemers betrappt op diefstal en nadien ontslagen: Fateh (M.) op 1 september 2006 en Guldad op 1 februari 2007. Door het ontslag van Fateh (M.) werd u bedreigd door de gouverneur van Balkh, Atta Muhammad Nur. Die wou dat u Fateh (M.) opnieuw in dienst nam, wat onmogelijk was. Omdat u tot viermaal toe werd bedreigd door Atta Muhammad Nur nam u uit angst op 3 oktober 2008 ontslag bij Saladin Security. Ook Guldad bedreigde u omwille van zijn ontslag. Toen hij u op 16 december 2008 aanviel in Puli Khumri samen met twee andere mannen, besliste u Afghanistan te verlaten.

Begin 2009 heeft u Afghanistan verlaten. Op 16 mei 2011 vroeg u asiel aan in België.

Toen u reeds in België was, vielen op 14 januari 2012 vier bewapende mannen uw schoonbroer aan. Op 14 oktober 2012 werd uw zoon in Baghlan 's nachts door onbekenden bijna ontvoerd. Uw zoon kon echter wegspringen in de waterput waarna hij gewond raakte. Tijdens de aanval riepen de betrokkenen dat ze uw zoon zouden meenemen omdat zijn vader slechte dingen met hen had gedaan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, uw bankkaart en badge van Saladin Security, een appreciatiecertificaat van Saladin, uw militaire service kaart, een foto van uw gezin, foto's van de brandstofdiefstal, een brief van (M.) Rasool Mohsimi, een brief van Fateh (M.) dat hij benzine heeft gestolen, een brief over het ontslag van betrokken managers van Saladin adaat u reeds ontslag had genomen, een werkbrief van u aan het hoofdbureau van Saladin in Kabul, foto's van uw verwonde zoon en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over uw problemen in Afghanistan waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de problemen die u aanhaalt ten tijde van de Talibanperiode niet meer actueel zijn. Zo kon u, nadat u na vier jaar uw schuilplaats in de bergen had verlaten in 1380 (2001/2002 volgens de Gregoriaanse kalender) nadien zonder problemen werk aannemen als dagloner en als bewaker (CGVS 26/03/2012, p. 4). De enige problemen die u nadien nog zou hebben verkregen naar aanleiding van uw banden met Sayed Jafar Naderi waren met de gebroeders Rasool en Mustafa (CGVS 27/03/2013, p. 10). Vlak na u ontslag vernam u dat zij uw huis zouden hebben afgenomen in Puli Khumri (CGVS 26/09/2012, p.2). U vreest door hen gedood te worden (CGVS 27/03/2013, p. 10). Deze vrees is echter puur speculatief; u haalt geen enkele concrete bedreigingen waarop deze vrees gebaseerd is. U bent zelf nooit meer een kijkje gaan nemen naar uw huis en u werd door deze twee generaals nooit persoonlijk zijn bedreigd (CGVS 27/03/2013, p. 10 en p. 11). Uw vrees stoelt u enkel maar op wat uw buurman u zou hebben verteld, wat weinig gefundeerd is (CGVS 27/03/2013, p. 10). Hier dient aan toegevoegd te worden dat u Afghanistan pas eind 2008 begin 2009 heeft verlaten (CGVS 27/03/2013, p. 21). Dat u nog minstens acht jaar in Afghanistan heeft verbleven, zonder dat u met de broers Rasool en Mustafa nog concrete problemen kende, relativeert dan ook sterk de ernst van deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Dezelfde conclusie dient getrokken worden voor uw vrees voor Sayed Jafar Naderi zelf. Nadat u hem in 1381 (2002/2003 volgens de Gregoriaanse kalender) had verteld niet meer voor hem te willen werken, zou hij u hebben beledigd en verteld dat u wel zou zien wat voor verkeerde stap u had gezet (CGVS 27/03/2013, p. 9-10). Na uw ontslag zou u nooit nog met hem contact hebben gehad en nooit iets meer van hem hebben gehoord. Ook van deze vrees kan worden aangehaald dat deze niet meer actueel is, aangezien deze reeds zeven jaar voor uw vertrek uit Afghanistan had plaatsgevonden, eind 2008.

Vervolgens bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u naar aanleiding van het ontslag van twee werknemers van Saladin Security problemen heeft gekend. Er moet worden benadrukt dat uw problemen naar aanleiding van deze ontslagen in hun geheel niet plausibel

overkomen. U verklaart dat u Fateh (M.) op 1 september 2006 ontslagen hebt en dat u ruim twee jaar later, op 28 of 29 september 2008, nog een laatste maal door gouverneur Atta Muhammad Nur werd bedreigd. Het is hoogst bevreemdend dat een man met de macht van een gouverneur, indien hij inderdaad dermate bekommerd was over het lot van Fateh (M.), niet in staat zou zijn geweest zijn vriend in twee jaar tijd een andere job toe te wijzen. Verder is het uiterst bevreemdend dat uw hogere hiërarchie binnen uw bedrijf in het geheel niet bij de problemen naar aanleiding van de ontslagen betrokken is. Het is weinig aannemelijk dat indien de gouverneur er inderdaad op stond dat zijn vriend terug in uw bedrijf zou werken, hij niet direct contact zou opnemen met hoger geplaatste medewerkers of de leider van de plaatselijke afdeling zelf, zeker nadat hij geconfronteerd werd met uw weigerachtige houding. U geeft zelf ook aan dat u niet de eindbevoegdheid had om te beslissen over aanwerving en ontslag, maar dat u hiervoor één van uw oversten diende te contacteren (CGVS, 27/03/2013, p. 16). Uw verklaring dat de gouverneur al zijn tijd en energie zou steken in een ondergeschikte die niet de eindbevoegdheid had om te beslissen, is op zich weinig overtuigend. Het is even vreemd dat u zelf uw oversten nooit heeft ingelicht over deze bedreigingen die rechtstreeks gelinkt waren aan uw functie voor het bedrijf (CGVS 27/03/2013, p. 21). Op de vraag of uw oversten misschien geen andere oplossing konden uitwerken, kan u geen zinvol antwoord geven en herhaalt u enkel dat een andere oplossing niet mogelijk was. U schildert verder de gouverneur af als een man die iedereen die in zijn weg komt, dood achterlaat (CGVS 27/03/2013, p. 21). Dit valt evenmin in overeenstemming te brengen met uw relaas waarin u stelt dat de gouverneur u gespreid over twee jaar vier maal persoonlijk bij zich riep om op u in te praten over een, zoals u zelf ook aangeeft, relatief onbelangrijke zaak, zonder ooit één van zijn dreigementen daadwerkelijk uit te voeren (CGVS 27/03/2013, p. 18). Eveneens is het merkwaardig dat u over het derde document dat u neerlegt vertelt dat dit een brief is van Fateh (M.). De brief werd echter geschreven door ene Nur (M.) (CGVS 27/03/2013, bijlage), van wie u duidelijk aangeeft dat dit een andere persoon is dan Fateh (M.) (CGVS 27/03/2013, p. 20). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u in uw tweede gehoor aanhaalt dat de diefstal plaatsvond op 1 september 2006 en niet op 21 november 2006, zoals in de brief geschreven (CGVS 27/03/2013, p. 15 en bijlage). De vaststelling dat uw relaas weinig plausibel overkomt en dat uw verklaringen niet coherent zijn met de documenten die u neerlegt, maakt dan ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de dreiging van gouverneur Atta Muhammad Nur aan uw persoon.

Daarnaast verklaart u dat u ook bedreigd werd door Guldad, na diens ontslag op 1 februari 2007. Het lijkt echter opnieuw weinig plausibel dat u ook door hem anderhalf jaar enkel mondeling werd bedreigd en dat u dan pas op 16 december 2008, zonder enige bijkomende aanleiding, door hem werd geslagen met de mededeling dat hij u dezelfde dag nog of de dag erna zou vermoorden (CGVS 27/03/2013, p. 19). Ook hier is het uiterst bevreemdend dat u uw oversten nooit op de hoogte bracht van deze bedreigingen die volledig verbonden waren aan uw functie op uw werk (CGVS 26/03/2012, p. 15 en CGVS 27/03/2013, p. 21). Indien u daadwerkelijk jarenlang onder het juk zou hebben moeten leven van een dreiging als gevolg van uw werkzaamheden, mag worden verwacht dat u dit aan uw oversten zou melden op de hoop dat er een oplossing voor u uit de bus komt. Dat u dit heeft nagelaten toont nogmaals aan dat uw asiolverhaal weinig geloofwaardig mag worden geacht. Ook de documenten die u hierover neerlegt bewijzen niets. De foto's over de diefstal tonen enkel drie mannen op een rij en wat brandstofvaten. De eerste brief in verband met dit incident, bijgevoegd als documenten 1, bevat geen concrete bedreigingen tegen uw persoon (CGVS 27/03/2013, bijlage). De tweede brief van (M.) Rasool, bijgevoegd als document 2, is uiterst vaag. Ze beschrijft het probleem niet naar aanleiding waarvan ze werd opgesteld, noch wat er van u precies verwacht wordt en bevat evenmin een concrete bedreiging tegen uw persoon. De brief (dd. 11/09/1385 Afghaanse kalender, 2/12/2006 Gregoriaanse kalender) dateert bovendien nog van vóór het ontslag van Guldad (1/2/2007 Gregoriaanse kalender), waaruit uiteindelijk de problemen voortkwamen die geleid hebben tot uw vlucht. U vermeldt verder, in tegenstelling tot wat schijnbaar in de brief wordt aangekondigd, ook geen andere bedreigingen die uitgingen van (M.) Rasool na het ontslag van Guldad.

Tot slot haalt u omwille van uw problemen in Afghanistan aan dat uw familieleden op 14 januari 2012 en op 14 oktober 2012 problemen hebben gekend, dit terwijl u reeds in België verbleef. Omdat deze problemen een verderzetting zijn van uw verklaarde problemen en die eerder als ongeloofwaardig werden bestempeld, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze feiten.

De vaststelling dat uw vrees enerzijds niet actueel is en u anderzijds ongeloofwaardige en incoherente antwoorden aflegt, laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u moet vrezen voor de Taliban of voor privépersonen. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

*Gezien uw verklaringen met betrekking tot Mazar-e Sharif dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld. U haalt namelijk aan dat u vanaf het begin van Karzai's regeerperiode na de val van de Taliban in 1380 (2001-2002 volgens de Gregoriaanse kalender) tot en met 3/10/2008 in Mazar-e Sharif heeft gewerkt (CGVS 26/03/2012, p. 4). Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat u het reilen en zeilen in deze stad kent. Daarnaast verklaart u ook in Baghlan over 400 tot 500 jerip grond te beschikken (CGVS 27/03/2013, p. 3) en heeft u tot de achtste graad school gelopen (Vragenlijst CGVS, p. 2). Ook toonde u als volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Mazar-e Sharif een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Baghlan en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Mazar-e Sharif.***

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, bankkaart, militaire service kaart en foto van uw gezin zeggen enkel iets over uw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Uw badge van Saladin Security, de appreciatiecertificaat van Saladin, de werkbrieff van u aan het hoofdbureau van Saladin en de brief over het ontslag van betrokken managers van Saladin tonen dan weer enkel aan dat u voor Saladin heeft gewerkt, wat ook niet wordt ontkracht. De foto's van de brandstofdiefstal, de brief van (M.) Rasool Mohsimi en de brief van Fateh (M.) dat hij benzine heeft gestolen, werden eerder reeds besproken. Over deze documenten dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat de documenten die u voorlegt, uiterst fraudegevoelig zijn. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. De foto's van uw verwonde zoon tot slot zeggen ook niets van de oorzaak van zijn verwondingen, waardoor deze uw asielmotieven evenmin staven.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/2 tot en met 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat zijn problemen met Sayed Jafar Naderi en de gebroeders Rasool en Mustafa niet meer actueel zijn, stelt verzoeker dat hij met hen geen problemen meer kent enkel doordat hij de wijk waar zijn huis werd afgenomen, ontwijkt.

Aangaande zijn problemen met Fateh (M.) wijst verzoeker erop dat Saladin Security een grote multinational is met hoofdzetel in Londen en Afghaanse hoofdzetel in Kabul. Uit e-mailverkeer tussen verzoekers raadsman en de managing director van Saladin Security Afghanistan blijkt dat een ontslag of het opnieuw aanwerven van bepaalde personen niet kan gebeuren via een lokale afdeling zoals deze van Mazar-i-Sharif, maar dat dit via de hoofdzetel in Kabul wordt beslist. De gouverneur van Balkh, Atta Muhammad Nur, kan deze hoofdzetel echter niet aanspreken daar hij de diefstal niet officieel kan "goedkeuren". Het gaat hier immers om een "geamericaniseerd" bedrijf met hoofdzetel in Londen. Verder is het, gelet op zijn grote macht en invloed, voor de gouverneur voldoende om verzoeker "bij hem te roepen" om te trachten via verzoeker het ontslag recht te zetten. Verzoeker heeft altijd gezegd dat hij zal zien wat hij kon doen – al wist hij dat hij in feite niets kon doen – en kon er tot 2008 telkens vanaf geraken met "smoesjes". Bovendien sprak verzoeker blijkens het gehoorverslag wel degelijk zijn oversten aan, al had dit, gelet op de grote macht en invloed van de gouverneur, niet veel zin. Verzoeker wijst er ook nog op dat hij Hazara is en de gouverneur Tadziek en dat het tussen deze twee etnieën niet botert, wat een bijkomende verklaring is waarom hij gevisieerd wordt.

Verder wijst verzoeker erop dat de brief van bewaker Azizullah, waarin beschreven staat hoe verzoeker op de hoogte werd gebracht van de diefstallen, door verweerder niet vermeld werd. Zijn verklaringen stemmen overeen met hetgeen in deze brief vermeld werd. Aangaande de brief geschreven door Nur (M.), waarvan verweerder stelt dat verzoeker deze brief aan Fateh (M.) toeschreef, merkt verzoeker op dat hem nooit gevraagd werd wie het document geschreven had, enkel wat het document is. Verzoeker antwoordde gewoon waarover de brief ging: over Fateh (M.). Bovendien is de vertaling van deze laatste brief volgens verzoeker niet volledig. Tevens wijst verzoeker erop dat zijn vergissing omtrent de exacte

datum waarop de diefstal door Fateh (M.) plaatsvond, niet raakt aan de kern van zijn asielrelaas en dat er in de periode 2006-2007 meerdere diefstallen plaatsvonden zodat verzoeker – daar de feiten zich ondertussen zes jaar geleden afspeelden – zich niet alle data exact herinnert.

Met betrekking tot het ontslag van Guldad wijst verzoeker erop dat deze reeds in 2006 betrappt werd maar nog niet meteen ontslagen. Guldad kreeg wel een waarschuwing, waarop verzoeker vervolgens de dreigbrief van Rasool (M.) ontving. Blijkens het kladpapier bij het gehoorverslag is Rasool (M.) overigens dezelfde persoon als Rassuli Musseini (Musseini is de achternaam), van wiens bedreigingen verzoeker twee maal melding maakte. Daarenboven wijst verzoeker erop dat hij opnieuw zijn oversten inlichtte over de zaken met Guldad. Vervolgens duidt verzoeker erop dat hij tot zijn ontslag steeds bewakers rond hem had, reden waarom Guldad pas op 16 december 2008 verzoeker geslagen en met moord bedreigd heeft.

Verder wijst verzoeker erop dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de twee gehoren op het CGVS. Bovendien is verzoeker een verward persoon en vertelde hij soms teveel waardoor essentiële zaken zijn verloren gegaan. Verzoeker benadrukt tevens dat hij als Afghaan van Hazara-origine voor Saladin Security werkte, een Brits veiligheidsbedrijf, waardoor hij sowieso al een groot risico loopt te worden blootgesteld aan represailles.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: e-mail tussen de managing director van Saladin Security en verzoekers raadsman (stuk 2), een artikel over gouverneur Atta Muhammad Nur van 25 januari 2013 (stuk 3), de brief van 1 september 2006 van bewaker Azizullah met beëdigde vertaling (stuk 4), de brief van 21 november 2006 van Nur (M.) met beëdigde vertaling (stuk 5), de brief van 2 december 2006 van Rasool (M.) met beëdigde vertaling (stuk 6) en een kopie van een kladpapier bij het gehoorverslag (stuk 7).

Met een aangetekend schrijven van 9 juli 2013 brengt verzoeker volgende stukken bij: een kopie van een bevestigingsbrief van de Directie van de Raad Ismailia te Baghlan van 27 mei 2013 met vertaling (stuk 1) en een kopie van een verklaring van de directeur van het Halve Maanziekenhuis van 20 oktober 2012 met vertaling (stuk 2).

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de stukken die hij met zijn aangetekend schrijven van 9 juli 2013 neerlegde: een bevestigingsbrief van de Directie van de Raad Ismailia te Baghlan van 27 mei 2013 met vertaling en een kopie van een verklaring van de directeur van het Halve Maanziekenhuis van 20 oktober 2012 met vertaling.

2.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen volgende stukken: een update van de SRB "Veiligheidssituatie in Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 (bijlage 1) en een update van de SRB "Veiligheidssituatie in Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013 (bijlage 2).

2.2.1. Verweerder repliceert terecht niet in te zien hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. Tevens kan niet worden ingezien hoe verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 48/2, daar het slechts een algemene bepaling betreft.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen met Sayed Jafar Naderi en de gebroeders Rasool en Mustafa merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker louter zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij geen persoonlijke problemen had met de gebroeders Rasool en Mustafa (gehoorverslag CGVS 27 februari 2013 (hierna: gehoorverslag II), p. 10-11). Bijgevolg is verzoekers vrees omwille van deze problemen niet langer actueel.

Verder is het niet aannemelijk dat gouverneur Atta Muhammad Nur gedurende twee jaar geen ander werk kan vinden voor de op 1 september 2006 ontslagen Fateh (M.), gelet op zijn grote macht en invloed (zie ook het artikel bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3)), bij Saladin Security of bij een ander bedrijf of een andere instantie en verzoeker toch nog tot 16 december 2008 bedreigt (gehoorverslag II, p. 17). Dit klemt des te meer daar verzoeker niet de eindbevoegdheid heeft om iemand opnieuw aan te nemen, hetgeen ook blijkt uit het e-mailverkeer tussen de managing director van Saladin Security en verzoekers raadsman (verzoekschrift, stuk 2). Uit dit e-mailverkeer blijkt overigens ook dat het de hoofdzetel van Saladin Security in Kabul is die beslist over iemands ontslag in ernstige gevallen, zodat – daar diefstal toch als een ernstig geval kan omschreven worden – er kan getwijfeld worden aan verzoekers verklaring dat hij Fateh en Guldad zelf kon ontslaan. Verder is het evenmin aannemelijk dat de gouverneur geen contact opnam met verzoekers oversten binnen de afdeling van Saladin Security in Mazar-i-Sharif. Een gouverneur kan immers wel de lokale werknemers van de onderneming trachten onder druk te zetten en zal zich niet gedurende twee jaar bezig houden met een persoon die eigenlijk geen oplossing kan brengen. In dit licht is het dan ook frappant dat verzoeker zelf zijn oversten niet inlichtte over de bedreigingen die tegen hem gericht zouden gericht zijn. Verzoeker zou zijn oversten immers enkel gesproken hebben over de mogelijkheid om Fateh opnieuw aan te werven (gehoorverslag II, p. 16). Dat verzoeker gevisieerd zou worden omwille van de etnische verschillen tussen hemzelf en de gouverneur, toont hij op geen enkele manier aan en werd door hem evenmin vermeld tijdens zijn gehoren op het CGVS.

Verder verklaarde verzoeker dat de brief die ondertekend werd door Nur (M.) (zie verzoekschrift, stuk 5), door Fateh (M.) geschreven werd (gehoorverslag CGVS 26 maart 2012 (hierna: gehoorverslag I), p. 17). Bovendien verklaarde verzoeker dat de diefstal door Fateh op 1 september 2006 gepleegd werd, terwijl voormelde brief stelt dat dit op 21 november 2006 geschiedde (gehoorverslag II, p. 15). Aangezien verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op de vraag welk document de brief is, uitdrukkelijk antwoordde “Brief van Fateh [(M.)], dat hij benzine heeft gestolen”, is verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat verweerder nooit letterlijk vroeg door wie de brief geschreven werd, dat de brief wel degelijk over Fateh gaat en dat de vertaling niet volledig zou zijn, een loutere *post factum*-verklaring die de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Waar verzoeker verwijst naar de brief van bewaker Azizullah (zie verzoekschrift, stuk 4), voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*. Daarenboven blijkt uit door verweerder aan het

administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat documenten uit Afghanistan gemakkelijk via corruptie verkregen kunnen worden. Verder tracht verzoeker zijn vergissing aangaande de datum van de diefstal door Fateh te minimaliseren, hetgeen echter niet afdoende is. Bovendien stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor niet wist wie de partner van Fateh was (gehoorverslag I, p. 14), terwijl hij dit tijdens zijn tweede gehoor wel wist (gehoorverslag II, p. 20) en dit tevens in laatstgenoemde brief vermeld staat. Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet of de diefstal door Guldad voor of na de diefstal door Fateh plaatsvond (gehoorverslag I, p. 17), gelet op de impact die beide gebeurtenissen hebben in het kader van verzoekers asielrelaas. Verzoekers relaas is aldus niet geloofwaardig en stemt bovendien niet overeen met de door hem neergelegde documenten.

Wat betreft zijn problemen naar aanleiding van het ontslag van Guldad op 1 februari 2007, is het niet aannemelijk dat verzoeker gedurende anderhalf jaar enkel mondeling bedreigd werd en pas op 16 december 2008 plots zonder aanleiding geslagen werd door Guldad en twee anderen met de bedreiging dat hij dezelfde dag of de dag erna vermoord zou worden (gehoorverslag II, p. 18-19). Dat verzoeker na zijn ontslag op 3 oktober 2008 geen bewakers meer rond hem had, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Guldad ondernam immers zelfs geen enkele poging om zijn mondelinge bedreigingen in daden om te zetten, terwijl verzoeker tijdens zijn eerste gehoor enkel "zijn veiligheidsman" aanduidde op een door hem neergelegde foto (gehoorverslag I, p. 17), waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker steeds bewakers rondom hem had, zoals hij in zijn verzoekschrift beweerd. Bovendien hebben foto's slechts een beperkte bewijswaarde daar niet kan worden nagegaan waar, wanneer en door wie de foto's gemaakt zijn. Verder meldde verzoeker enkel de diefstal aan zijn oversten, maar niet de bedreigingen die tegen hem zouden gericht zijn (gehoorverslag I, p. 15 en gehoorverslag II, p. 21). Aangaande de dreigbrief van Rasool (M.) (verzoekschrift, stuk 6), die verzoeker ontving vóór het ontslag van Guldad, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker geen melding maakte van andere bedreigingen vanwege Rasool (M.) na het ontslag van Guldad (gehoorverslag II, p. 16-17 en 18). Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen tevens terecht nogmaals op dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*. Verzoeker komt niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker naar aanleiding van het ontslag van Guldad zou gekend hebben.

Waar verzoeker stelt dat hij een zeer verward persoon is die soms teveel praat, waardoor essentiële zaken verloren gaan, dient opgemerkt dat hij geen medisch attest voorlegt waaruit een problematische psychologische of verwarde toestand zou blijken, alsook dat uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op een normale wijze zijn verlopen. Waar verzoeker stelt dat hij als Afghaan van Hazara-origine voor Saladin Security werkte, een Brits veiligheidsbedrijf, waardoor hij sowieso al een groot risico loopt te worden blootgesteld aan represailles, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die hij naar aanleiding van het ontslag van twee werknemers van Saladin Security beweert te hebben en dat hij verder geen melding maakte van andere problemen die hij omwille van zijn tewerkstelling zou ondervinden.

Daar er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die verzoeker beweert in Afghanistan te hebben, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die zijn familie omwille van verzoekers problemen zou gekend hebben. Het is in dit kader dan ook een bijkomende negatieve indicatie dat zijn familie sinds zijn vertrek begin 2009 gedurende vijf jaar geen problemen meer zou ondervonden hebben in Afghanistan.

Wat betreft de brief van de Directie van de Raad Ismailia te Baghlan van 27 mei 2013 die verzoeker met een aangetekend schrijven van 9 juli 2013 bijbracht (stuk 1) en ter terechtzitting neerlegt, dient opgemerkt dat dit stuk enkel getuigenverklaringen bevat en bijgevolg een gesolliciteerd karakter heeft. Het kan dan ook het voorgaande niet wijzigen. De verklaring van de directeur van het Halve Maanziekenhuis van 20 oktober 2012 (stuk 2) stelt enkel dat verzoekers zoon zijn arm gebroken heeft na een val in een waterput, maar vermeldt in het geheel niets over de omstandigheden waarin dit zou geschied zijn en kan bijgevolg evenmin het voorgaande wijzigen.

Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker verklaarde sinds de val van het talibanregime tot eind 2008 in Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh te hebben gewerkt (gehoorverslag I, p. 4), kan worden aangenomen dat hij deze stad kent. Daarenboven bezit verzoeker ook nog grond in Baghlan en heeft hij tot de achtste graad school gelopen (gehoorverslag II, p. 3 en administratief dossier, stuk 17, p. 2). Er kan dan ook worden besloten dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan in de stad Mazar-i-Sharif kan vestigen. Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en aan zijn nota met opmerkingen (bijlagen 1 en 2) toevoegde, blijkt dat zich in de stad Mazar-i-Sharif in 2012 bijna geen enkel gewelddadig incident gerelateerd aan het Afgaanse conflict voordeed: één IED ontplofte in augustus buiten de veiligheidsperimeter van de stad en in september ontplofte één RCIED binnen de stad. Bij dat laatste incident raakten tien burgers gewond. De stad staat onder stevige controle van de overheid en is zeer zelden een doelwit. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Actueel is er aldus voor burgers in Mazar-i-Sharif geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS